

vekre is, melyeket 1—2 éves külföldi keresés, 4—5 állam könyvtárainak átkutatása után tudunk csak megszerezni. Jelenleg az a gyakorlatunk, hogy elintézetlen kérest nem zárunk le a kérő hozzájárulása nélkül.

Adlerné megemlítette levelében a Központi Címjegyzéket is. Nehézségeink összefoglalásakor mi sem hagyhatjuk szó nélkül, milyen kiesést, többletmunkát okoz, hogy mind a könyv, mind a folyóirat KC a ténylegesen meglévő anyagnak még csak egy töredékét tartalmazza. Nyomatott, gépelt katalógusok sorát kell nem egy esetben átnéznünk egy-egy könyv, folyóirat lelőhelyének megállapításáért, katalógusok hiányában pedig csupán állományismeretünkre támaszkodva megkezdendünk a kutatást. A könyv-KC állapotának jellemzésére megemlítem, hogy olyan fontos gyűjtemény, mint a Társadalom- és Természettudományi Ismeretterjesztő Társulat anyaga nin-

csen benne, a Folyóirat KC-ről pedig azt, hogy 1929—1934, 1936—1944. terjedő időre nincs általános lelőhelyjegyzékünk, sőt ugyanerre az időre a szaklelőhelyjegyzékek dolgában is nagyon rosszul állunk.

Végeredményben a néhány év alatt igen nagy mértékben kiépített belföldi és külföldi (kb. 1000 külföldi intézmény) kapcsolataink, a teljesített kérések nagy száma, a hálás belföldi és külföldi kutatók elismerő levelei ellenére, a könyvtárközi kölcsönzés — a joggal szóvá tett lassúság miatt — a kívánalmakhoz viszonyítva még mindig alacsony színvonalon működik.

Vitathatatlan azonban, hogy komoly javulást, csoportunk munkájának állandó javításán kívül, még esetleges létszám-emelés ellenére is, csak könyvtáraink jó, összeműködő munkája alapján tudunk elérni.

Dr. Török Bálint

az Országos Széchényi Könyvtár
osztályvezetője

VITA

Egy hallgató az egyetemi könyvtárosképzésről

Az egyetemi könyvtárosképzés már évek óta a káosz, a formátlanság állapotában van. A tanterv kialakulatlan és a kísérletezések évről évre megismétlődnek. Azok a végzett hallgatók, akik a megyei és szakszervezeti könyvtárhálózatba kerülnek, már az első héten megállapíthatják, hogy nem sok hasznát veszik annak az »elméleti« tudásanyagának, melyet az egyetemen 4 évig tanultak. Sajnos, ezt munkatársaik is észreveszik s ez nem túlságosan emeli az egyetem tekintélyét.

Nem kívánom szaporítani a szót, röviden rátérek, hogy szerintem milyen úton-módon lehetne segíteni a bajon. Mindenekelőtt a legszükségesebbek ismertetésére kellene leszükeníteni az írás-, könyv-, könyvtár- és bibliográfiatörténetet. Ha egyes hallgatókat történeti részletproblémák érdekelnek? — Rajta! Kuttassanak!

A felszabadult órákat így arra lehetne felhasználni, hogy a hallgatók rendszeresen tájékozódjanak a hazai és külföldi könyvtári munka aktuális kérdéseiről. A mi problémáink a Könyvszemle és a Könyvtáros hasábjain látnak napvilágot. Miért nem szerveznek rendszeres, tanrendileg rögzített szemináriumokat a szaksajtó ismertetésére? Itt nem csak a magyar, de a külföldi szakfolyóiratokra

is gondolok, elvégre az egyetemen tudományos könyvtárosképzés folyik.

A hallgatók a III. és IV. évben 1—1 hónapot töltenek ún. termelési gyakorlaton, túlnyomórészt pesti nagy könyvtárakban. Ez kevés. Amennyiben a két szakosság miatt nem oldható meg, hogy a hallgatók legalább fél évet töltsenek egyhuzamban egy vidéki könyvtárban, úgy részleges megoldás is megfelelő lehet. Jelöljenek ki néhány könyvtárat állandó gyakorlóhelyül, ahol a hallgatók hetenként 2—3 napot kötelesek dolgozni. Ez lényegében arra vezetne, hogy emelkedik az óraszám, sőt a heti szabadnap (ún. tanulónap) is megszűnik. A végzett munkáért azonban díjazásban részesülhetnek. Ez serkentőleg hatna s egyben segítene több hallgató anyagi gondjain. Néhány tudományos könyvtár mellett az ÉDOSZ jól szervezett központi könyvtárát és a másik típus képviselőjeként a Pest megyei Könyvtárat ajánlom. Az egyetemi hallgatók így közvetlenül bekapcsolódhatnak a könyvtárakban folyó hálózati és módszertani munkába, részt vehetnének kiszállásokon, egészében véve közelebb kerülnének az élethez, melytől jelenleg az egyetem jóvoltából olyan távol állnak.

Korbuly Dezső

a Pestmegyei Könyvtár munkatár